

tillod mig at komme ind paa i Gaar, skal jeg her indskrænke mig til at fastholde min Henstilling om at vise Varsomhed paa disse Omraader, fordi det jo er saaledes, at Embedsmændene i disse Sager ikke blot forpligter sig selv eller visse specielle Interesser, men det hele Samfund, Staten. Det gælder ogsaa vor Repræsentation i det internationale Arbejdsbureau i Genf. Det ærede Medlem Hr. Sundbos Fortolkning af mine Udtalelser i den Henseende giver mig Anledning til at bemærke, at jeg ingenlunde har udtalt mig med nogen Bitterhed, fordi en Departementschef, som det ærede Medlem udtrykte sig, havde udtalt sig for 8 Timers Arbejdsdagen i Washington. Jeg paapegede blot den vanskelige Stilling, der fremkommer, naar saadanne Embedsmænd i ganske specielle Tilfælde kommer til at være Tungen paa Vægtskaalen, saaledes som vi har set det i Arbejdstidskommissionen. I øvrigt kan jeg tage det ærede Medlems Udtalelser fuldkommen til Indtægt for mig. Det sker jo særdeles sjældent. Men det ærede Medlem sagde, at i gamle Dage havde det været saaledes, at Embedsmændene havde været konservative og gik til den anden Side. Jeg ser ikke andet end, at det ærede Medlem og jeg principielt er fuldkommen enige, idet jeg lige saa lidt som det ærede Medlem ønsker, at Embedsmændene skal tage noget Parti. Hvis der har været Fejl i gamle Dage, vil jeg beklage det lige saa fuldt som det ærede Medlem. Men naar det ærede Medlem fortsætter og konkluderer sin Udtalelse derhen, at den offentlige Mening skulde tale gennem Embedsmændene, vil jeg dog sige, at jeg finder, at som Udtryk for den offentlige Mening har vi netop Rigsdagen, som dette høje Ting er en Bestanddel af. I øvrigt forekommer det mig, at Oppositionens principielle Standpunkt er ganske uforstaaeligt. Vi har en 8 Timers Arbejdsdag, og den eneste Grund, man har kunnet fremlægge her for at lovfæste denne Foranstaltning, er Frygten for at miste dette Gode. Men at lovfæste et Gode udelukkende af Frygt for at miste det igen forekommer mig at være en udtalt Forhaanelse af og en Mistillid til vore Fagorganisationer og vore Arbejdsforhold. Det er besynderligt, at det just er fra den Side, vi skal høre dette. Jeg kan ikke se andet end, at Konsekvensen af Oppositionens Politik og Anskuelser maa være, at hver Gang der i vore frivilligt oparbejdede og konstruerede Arbejdsforhold er opnaaet f. Eks. en Lønforhøjelse for de

danske Arbejdere, skulde den lovfæstes af Rigsdagen, for at de Herrer kunde være garderede mod en eventuel Tilbagegang.

Det ærede Medlem var inde paa nogle meget filosofiske Betragtninger over Sammenhængen mellem 8 Timers Arbejdsdagen og Barnemordene. Jeg vil skænke det ærede Medlem disse Barnemord og disse Udtalelser, men dog anmode ham om at være noget varsom paa dette Omraade, hvis han paa et Vælgermøde skulde føle Trang til at bruge denne Sammenstilling, idet de mange Barnemord, han hentydede til, netop er foregaaet i de Aar, hvor vi har haft 8 Timers Arbejdsdagen.

Der var et andet Punkt, som Oppositionen og navnlig det ærede Medlem Hr. Dahlgaard som Ordfører for det radikale Parti lagde megen Vægt paa. Det var den Stilling, som Arbejdsgivernes Repræsentanter havde indtaget i Washington. Jeg vil hertil sige, at denne Stilling netop var Udtryk for den Loyalitet, som den danske Arbejdsgiververden følte overfor hele det da begyndende Værk. Men Forudsætningen og den Tro, i hvilken man, og sikkert ogsaa det ærede Medlem Hr. Trier, gik ind til dette Arbejde, var, at nu vilde hele Verden forenes i dette Arbejde. Selv Amerika ventedes den Gang at ville træde ind i Folkenes Forbund indenfor en rimelig Tid. Og hvis samtlige Jordens Lande indførte 8 Timers Arbejdsdagen ved Lov, vilde jeg sige, at saa vilde selv de største Betænkeligheder, jeg nærede, ikke give mig Anledning til at kritisere, at ogsaa Arbejdsgiverne. Repræsentanter tiltraadte en saadan Konvention. Men disse skønne Forhaabninger og Forudsætninger er jo bristet. Rundt omkring har vi, som jeg tillod mig at fremhæve i Gaar, Eksempler paa en Tøven og Tvivl overfor hele dette Problem. Tilmed ser vi stadig Amerika staa udenfor. Og rundt omkring begynder Landene at gøre deres særlige Forhold gældende, de særlige Forhold, som jeg mener, vi ogsaa maa have Ret til at paaberaabe os, og som jeg med Glæde hørte vil kunne finde en naturlig Plads i det af den højtærede Minister bebudede Memorandum, hvori han vil fremlægge vor Sag. Det er selvfølgelig heller ikke mit Partis Mening, at vi fejgt skal unddrage os at være med uden nogen som helst Begrundelse.

Jeg ønsker dog at slutte med at udtale, at det forekommer mig besynderligt, at man netop fra den Side, hvorfra vi har set det komme, lægger saa megen Vægt paa den Stilling, som Arbejdsgiverrepræsentanterne